

O bog, koliko prerokov!
Toda ne tvojih, dobri, stari Bog,
ki si se zmerom razodeval
le skoz usta enega preroka
ob istem času.
Šele ko se je takšen prerok
preutrudil v smrt,
si zganil druge ustnice v glasilo,
bi dejali danes, svojih razodetij.
Če pa si storil kdaj izjemo,
si poprej zavrgel nesposobneža,
da je bežeč pred sramotenjem naroda
šel mulit koreninice v puščavo.

Ta red veljal je v dobrih, starih časih,
ko je beseda še bila beseda, a
*Zdaj, ko najdeš že za vsako stojnico preroka,
ni več besede, ki bi šla pred nami.
Z besedami v rokah,
z besedami pod pazduho,
z besedami na hrbtu,
z besedami na glavi,
z besedami, ki si zataknejo jih za klobuk,
da smo lahko vsaj malo hoj-la-li,
z besedami v nasmehu,
z besedami v pogledu,
z besedami v trebuhu,
z besedami v priklonu, stisku roke,
z dišečimi besedami v gumbnici,
z večerno belimi besedami v sprejemno črni obleki,
z besedami na riti v žepu zlizanih kavbojk,
z besedami že po vseh žepih,
z besedami, besedami, besedami
krošnjarimo med sabo,
a ne najdeš več besede, ene same,
ki bi šla pred nami.*

In vendarle, o bog, koliko prerokov!

Moderni časi pač. Delitev dela
na specialiste in na »sploh« preroke.
Ta dela znotraj, drug spet zunaj stroke.
Če sam si brez preroškega daru,
poslušáš to, kar slišal bi najraje.
Potem počasi, brez sramu
začneš še sam, najprej samo jecljaje,
z dna lestvice — kot pesnik!
In prerokuješ, kaj se vse dogaja
prav zdaj, ta čas in v tvoji hiši.
A če to bere ali sliši
drug prerok, druge stroke — je že tu
zanosno spoštovanje naroda in slava,
ki se ti širi skoz odprte meje...

Odkar so skrb nad pesništvom prevzeli
preroki prava
(če smo natánčnejši: tožilske stroke),
sem se še sam odpravil med preroke
in si izbral — ne čisto brez sramu —
svoj majčkeni tabu:
ljubezen!

Ne tisto iz nejunaških mladih dni:

*Vse poti so se skrajšale:
začenjajo se in končajo
na hišnem pragu.
Svet se je zožil
v ta mali krog svetlobe,
ki ga je ustvarila
prižgana svetilka.
Postelja je zadehtela z vonjem
po zeleni travi
in žena je kot zemlja,
ki čaka dežja,
da ugasi njeno žejo.*

Odločil sem se torej za tabu: pogledat
bom šel, če je še kje kaj domovine.
Morda jo imam še zmerom rad. Čudak pač,
ogrevam se za rédkosti in starine.

O koliko prerokov vseh mogočih strok!
Težko nam je že z njimi, vsak dan huje.
Tako neznansko je že tesen krog,
ki so okoli nas ga zategnili,
da že v oči nam sili
njih težka sapa. Zraka nam zmanjkuje.
Pa to je davna, otroška igra!
Prijatelji zbero se v strnjen krog
in brez moči je, kdor se znajde v sredi,
bolj kot roti, z besedo in pogledi,
vse bolj ga suvajo in njihov krog
je vse bolj tesen, igra vse bolj kruta.
O koliko prerokov, dobri, stari Bog!
A ne kot razodetje, kot klofuta
je sleherna beseda, vsak njih glas.
Kot da je kamen v roki, zaboli,
ko udari me v začudeni obraz:

Stvari so jasne: dva in dva je tri
NAJ SE NAŠ SOCIALIZEM GRE SOCIALO?
Spet novi miti? Na Slovenskem Nič
Odkar vsak lump si zgrádil je moralo
(pač v skladu s stroko), jemlje jo hudič.
POBEGNIL S TAJNICO IN MILIJONI
Skupščinski uspeh: ODPRAVLJEN JE DODATEK
(otroški). Naš proletariat se goni
in pije (tudi on?). Boleč podatek:
NATALITETA NA SLOVENSKEM PADA
Denar za Inštitut namesto vencev
V SVETOVNEM STILU: Hokejska parada
v dvorani Tivoli. REKORD SLOVENCEV:
Prvaki v samomorih. Strokovnjaki
brez dela. PROIZVODNJA PREPOČASNA
POVSOD SO NAM POTREBNI STROKOVNJAKI
Kaj bi še govorili: stvar je jasna
TO SO PAČ DEJSTVA: dva in dva je tri
Ne gre drugače, takšen je naš čas ...

Kot da je kamen v roki, zaboli,
ko udari me v začudeni obraz.
Zaman bi vam razlagal, da mi ni
do igre, krog je krog in se ne vda,

trdo je sklenjen že in jaz jetnik
sem v njem po vseh pravilih. Le ZAPIK!
bi rad, si vzel pravico, ki velja
v otroški igri, tudi najbolj kruti.
Da bi čist zrak zajel, se zbral v minuti
tišine, s kakršno kdaj počastimo
spomin na drage mrtve. Pomolčimo,
bi vam dejal, v spomin na domovino,
ki ji morda je dušico pobralo
od vaše težke sape. Z bolečino
in malo *zlobe* prosim vas, vsaj malo
utihnite, preroki, kar prek glave
vam bom pogledal, saj nihče v višave
ne dreza z njimi. Utihnite, preroki,
ZAPIK! pravilo igre naj velja:
izza teh vaših hrbtov se morda
prikaže mi podoba domovine.
Morda jo imam še zmerom rad. Čudak pač,
ogrevam se za rédkosti in starine.

Ciril Zlobec